

въ проявитъ на свѣтлината, топлината, електричеството; въ морскитѣ приливи и отливи; въ годишнитѣ времена и планетнитѣ движения; въ енергичнитѣ изблици и умори на собственото ни същество; въ положителнитѣ и отрицателнитѣ състояния на нашия духъ. Не може, когато е дума за социалния животъ, да се говори сериозно нито само за радости, нито за тѣжни прояви, а само за непрекъсваната, ритмична смѣна на еднитѣ съ другитѣ, тъй като и той, като областъ въ единния всемирень животъ, е подчиненъ на вѣчнитѣ закони на последния. „Редуватъ се войни и миръ, революции и диктатури, демагогии и деспотизми“. И, както, казва проф. Namias, свѣтлината е недѣлима отъ сѣнката, така и доброто е недѣлимо отъ злото, а човѣчеството еволюира само като непрекъснато търпи влияния на едното и другото. Само който не познава еволюционнитѣ закони, може да мечтае за едно вѣчно, застояло царство на любовта и благоденствието.

Цѣлиятъ свѣтъ е съзвучие и ритъмъ. И подъ тѣхнитѣ закони подпада всичко, безъ изключение: органическо и неорганическо, видимо и невидимо, материално и нематериялно, казва сѣщия проф. Namias.

Скрѣбта и болката! Да се примиримъ съ тѣхъ. Нека не омаломощаватъ духа, не разслабватъ веритѣ, не озлобяватъ, не потискатъ. Тогавъ тѣ могатъ да породятъ братство между хората. И въ сѣщностъ тѣ често пораждатъ велики творения въ социалния животъ. Голѣмото изкуство, музиката, литературата като че ли сѣ по вдѣхновени и любими когато изразяватъ скрѣбъ и болка: тогавъ съединяватъ по-